

Mijmeringen bij de dood van Romain Deconinck

The Postman Always Rings Twice

Wie 'Romain Deconinck' zegt, denkt aan volkstoneel, aan Gent, aan de Minard. In die schouwburg bracht hij bijna vijftig jaar door, o.a. als theaterdirecteur. Toch zal hij vooral in de herinnering blijven voortleven als volkstoneelschrijver van meer dan 140 stukken, die hij allemaal zelf speelde. In die stukken nam hij de sociale en politieke actualiteit op de korrel. Ook in het 'In Memoriam' van Stef Ampe sloop de actualiteit binnen.

Donderdag 1 december.

Op VTM, TV1 en TV2 melden de Martine Deslooveres van deze wereld dat Romain Deconinck vandaag gestorven is. Zijn overlijden valt samen met de opening door De Conincksberens, zijn vaste speeltroep, van hun Minardschouwburg. Qua marketing kan het tellen.

Vrijdag 2 december.

Ik begeef me opwaarts, door de Walpoortstraat, naar de Vooruit. Pal voor de Minard kruist mijn weg die van Johan De Hollander. Hij weet dat Arne Sierens zopas de Driejaarlijkse Prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor Toneelletterkunde in de wacht heeft gesleept voor *Boste*. In 1992 regisseerde De Hollander dat stuk bij de Blauwe Maandag Compagnie. Sierens is al langer een prijsbeest. Al in 1989 ontving hij de Prijs van de Vlaamse Provincies voor *De Soldaat Facteur en Rachel*. Naast de ijzersterke schriftuur herinner ik me de schuimbekkende Sierens in zijn rol als Louis, de postbode in dienst van het vaderland:

'Elke keer dat wij naar de villa's gingen kijken

bracht ik een brief mee voor haar.

Ik was haar amant en haar facteur terzelfdertijd.

Le porteur d'amour,

brenger van mijn eigen liefdesbrieven.
'k Had ze wel zelf niet geschreven.'

Woensdag 7 december.

Van villa's en postbodes in dienst van het vaderland gesproken. Minister van Defensie Leo Delcroix bevestigt – met postzakken onder de ogen – dat een handvol Noordlimburgse brievenbestellers zijn Franse villa bij elkaar metselden. Ze deden dat bij wijze van time sharing, bij wijze van snel-bouw-vakantie, bij wijze van spreken. Qua alternatieve tewerkstelling kan het tellen. Van 1879 tot 1912 bouwde een Franse postbode in Hauterives eigenhandig en met bij elkaar gezochte stenen zijn Palais Idéal. Facteur Cheval deed daar 33 jaar over ...

Onder immense belangstelling begraaft men Romain Deconinck. De verslaggevers valt de afwezigheid van het 'officiële' Gent op. De uittrekkende Schepen van Cultuur, de VLD-er Rudy Van Quaakebeke, bevestigt als uitzondering de regel. De man maakt geen deel meer uit van de hernieuwde parsee coalitie van SP en VLD. Precies het Minarddossier speelde hem parten en verklaart, volgens van Quaakebeke, zijn relatief laag aantal voorkeurstemmen. In 1990, op de afscheidsviering van Deconinck, beloofde Van Quaakebeke nochtans de Minard, een-

maal gerestaureerd, van Deconinck's borstbeeld te voorzien.

Deconinck zou vandaag 79 geworden zijn. Vandaag ook zou men zijn borstbeeld in de recent heropende Minard ont-huld hebben.

Donderdag 8 december.

Op de Ministerraad biedt Delcroix – hij heeft zijn brief zelf geschreven – zijn ontslag aan. Johan Van Hecke beweert dat dit ontslag wonderwel past in de herbronningsstrategie van de CVP.

Ook Romain Deconinck haalde ooit de Ministerraad. De Gentse socialist Edward Anseele was, in zijn functie van Minister van 'de post', op zoek naar een officiële hymne voor de posterijen. De keuze had toch wel enig politiek gewicht. Alle Belgische postfanfares en -harmonieën zouden de mars immers op hun repertoire nemen. Tot verbazing van, onder andere, Premier Théo Lefèvre weerklonk op een in de haast gehaalde platendraaier de single *Mijn Pa die is Facteur*, een succesje van Deconinck. De vader van Deconinck was ooit postbode. Toch weerhield men Anseele's voorstel niet. Het paste wellicht niet in de herbronningsstrategie van het toenmalige postwezen. Later zou Anseele, in onduidelijke omstandigheden, aftreden.

Vrijdag 9 december.

De AT&T literatuurprijs gaat naar Koen Peeters voor zijn boek *De Postbode*. Peeters bekent dat hij zijn boek ei zo na met de titel *De Facteur* bedacht. Economische en kunstzinnige wetmatigheden deden hem kiezen voor *De Postbode*. Zoals alle jury's had ook deze 'geen gemakkelijke taak': 'met een titel als *De Facteur* was Peeters niet eens genomineerd geraakt', lekt een anoniem jurylid. Robert Marchand, postbode van beroep, maakt zich in het laatste hoofdstuk van het boek onsterfelijk: 'Ik groef in mijn tuin diepe sleuven voor de fundamenten. Ondertussen bedacht ik poorten, kronen op de bogen daarover, hokjes, kleine parterreniveaus, dan slingerende trappen, luifels en loggia's. Kortom, het ideaal paleis. Zo vond ik helemaal alleen de Kunst uit, als was ik de eerste mens'.

Romain Deconinck bestempelde 'zijn Minaar' ooit als 'de tempel van mijn leven'. Bijna vijftig jaar bracht hij er door om er in 1990, noodgedwongen en bittergestemd, afscheid van te nemen. Meer dan het door Van Quaakebeke beloofde